

»Nesvíkar Gospel Choir« í Ítróttarhøllini í Runavík

Stúgvandi full ítróttarhøll svingaði við teimum pumpandi gospelrútmunum

Leygarkvöldið var konsert í Runavík, har luttakararnir á sangskeiðnum hjá Heimamissionini sungu tað, sum tey høvdu lært norðuri í Nesvík, á sangskeiðnum hjá heimamissionini. Kórleiðarin var Jon S. Lotterud. Í Norra er hann kendur frá bólkinum Jon Lotterud band, har hann syngur og leikar tangentar. Jon er sangskrivari, og hann hevði gjørt allar sangirnar, sum kórið sang.

Tað fyrsta, sum áhoyrararnir, ið komu inn í høllina, gáðu um, var tann sera vakurt prýddi pallurin. Ivaleyst blómubúðin Orkis? Um so er, so skulu tey fáa eitt herðaklapp fyri vøkrum blómuprýðingina á pallinum. Uppsetingin á sjálvum pallinum var tann klassiska, við tónleikarunum í øðrum borðinum. Hetta er ikki tann uppsetingin, sum fellur áhoyrarunum best í oyruni. Men lat tað liggja.

Kórið legði fyrri við vakra sanginum »Náði veri við tykkum«. Hesin sangurin visti stóð, og síðani varð gingið upp eftir stiganum. Hetta vóru ikki óroyndir sangarar, sum sungu. Reinir og tryggir tónar. Næsta lagið var ein negro spiritual, kallaður »Plenty Good Room«. Hetta lagið var sermerkt á tann hátt, at útsetingin var sokallað Gospel-Jazz, og svingaði ótrúliga væl. Um sangurin hevði verið longri, so var ikki ósagt, at allir áhoyrararnir vóru farnir upp á gólv. Eitt sindur av fjáltri merktist á kórinum, men einki, sum skalaði sangin. Tað var tann úngi Jón Poulsen úr Leirvík, sum slapp at royna seg sum solist í hesum sanginum. Ikki er tað ein lættur lutur, at skulu taka yvir har menn sum Hans Espen Gihle o.a., sum syngja sama sang á fløguni hjá Jon Lotterud

Band, hava slept, men hetta megnaði ungi leirvíkingurin væl. Eitt sindur varin, men evnini eru har. At hesin ungi leirvíkingurin sang Plenty good room, bar boð um, at tað var broyting hend innan heimamissionina, tá talan er um solosangarar, og so var. Fleiri ungir sangarar, sum ikki hava verið at hoyrt fyrr, sungu fyrri ferð solo á konsertum. Hendan broytingin er ivaleyst kærkomin, tí at tað er synd at siga, at heimamissionin hevur fott nogvar góðar solosangarar. Tað er ivaleyst tann gamla stiva traditióin, har ein góður sangari var ein sum sang høgt, sum hevur gjørt tað. Tað er bert at gleðast um, at henda traditióin er slept »med alla«. Eitt er vist, og tað er, at vit koma at hoyra meira til hesar ungu solosangarar í komandi tíðum.

Tá ið kórið hevði sungið tann lætta sangin »Vit hómá bara enn« komu børnini undir leiðslu av Annelisu Berthelsen og Una S Joensen upp á pallin. Aldursbýtið á børnunum var breitt, so at tað er dugnaligir kórleiðarar, sum hava megnað ta uppgávuna. Tónleikurin var lættur 80'ara poppur. Børnini sungu 5 sangir, og tað skal sigast, at áhoyrararnir blivu ikki troyttir av teimum, hóast tað mangan er so, at áhoyrararnir lurtu eftir børnunum, bert fyrri at vera fittir. Eitt stuttligt var at leggja merki til, og tað var at guitarleikarin, sum leikti sera væl, brúkti eitt »mega kólið« pormjóð á guitarinum í sanginum Goodbye World. Hetta ljóðaði sera væl. Tónleikurin til barnasangirnar kundi tó verið eitt sindur strammari »tight«. Møguliga meira venjing?

*Eftir at børnini høvdu sungið sínar sangir, hevði

150 sangarar undir leiðslu av Jon S. Lotterud

Sámal Petur í Grund eina stutta andakt, har hann tóði um gleðina í sanginum. Kórleiðarin Jon Lotterud sang tveir sangir solo. Fyrst sang hann sangin Mitt innerste landskap, og síðani tann ótrúliga vakra sangin I wanted nothing else, har hann í sanginum bað Gud vísa sær aftur á ta fyrstu tíðina sum kristin. Ein ómetaliga vakur og talandi sangur.

Tá felagskórið kom á pallin, bað kórleiðarin allar áhoyrararnar blunda og royna at ímynda sær, at tey vóru í New York, í býarpartinum Harlem, har ljóðið av ferðslu, lögreglublum og harðskapi vóru kendastu ljóðini. Hann greiddi so frá um Harlem Gospel, ein tón-

leikagrein, sum er sprottin í gomlu negro spirital tónleikagreinini. Tónleikarnir byrjaðu at spæla pumpandi gospelrútmurnar, og eingin minni enn trummuspælarin úr rockbólkinum Visible Fish, Ashbjørn Berthelsen, trein fram á pallin og sang I Don't worry. Ein avbera góð framfærsla, har sangarin dróg kórið við sær, heilt at enda í sanginum, tá alt endaði í einari ekstatiskski finalu. Fyrstu ferð, at føroyskur gospel hevur svingað so væl í Føroyum. Bóðskapurin í sanginum var einfaldur, í øllum larminum er Gud friðstaðurin í Harlem, og her hjá okkum.

Kórið sang fleiri sangir, men vert er at byta merki í triggjar sangir afturat. He heals the brokenhearted var ein av teimum sanginum, har lurtarin fangar lagið fyrstu ferð, hann hoyrir sangin. Sera vakurt lag skal sigast. Sangurin »Tíðin«, var ein av hesum stillu vøkru sanginum, har lurtarin verður drigin við inn í lagið, fyrri síðani at skrivast inn í orðini.

»Tíðin. Tíðin er í tínum hondum, tá dagarnir ikki kenna sorg, men einans gleði. Tíðin. Tíðin er í tínum hondum, tá einsemið nívir, tí meg bert á hvørjum degi. Tíðin fer avstað til økendu míð. Tá eg tysti, leskar tá meg her av náðar skál.«

Orðini til henda sangin

hóskaðu sjáldsama væl til lagið. Heri Tróndheim hevur føroyskað sangin Tíðin.

Kórið endaði konsertina við vøkru balladuni »He is my Lord«, sum Jon Lotterud hevur gjørt saman við Einar Langseth. Hesin sangurin fer ivaleyst at verða sungin av fleiri føroyskum kórur.

At enda kann sigast, at Heimamissionin hevur megnað at skapt eina sangtraditióin, sum neyðugt er at livga um. Men sum stóð var á konsertini, so verður hetta ein trupul uppgáva, tí at tað eru marginalarnir, sum arbeidast skal við, og tað er trupult. Hvor, ið verður lærari, tá heimamissioni aftur skipar fyrri sangskeiði, er ilt at meta um, tí at heimamissionin hevur havt frægtastu menn, sum norðmenn kunnu bjóða, m.a. Martin Allsen, Trond Andersen, Gunnsteinn Draugedalen og Harald Myklebust. Eisini hevur systir heimskenda bassleikaran Ketil Saunes, Hildgunn Saunes verið her og lært frá sær. Ein av teimum frægtastu er eftir. Tað er Tore W. Aas. Hvør veit, um tvey ár??? :-)

Eitt afturvendandi hjartarsuff er ljóðið. Ikki tí at her skal høgast eftir ljóðtøkninum, men fyri teirnar kundu havt hugsað meira um hølina. Ein ítróttarhøll er ikki egnad til kórkonsert. Um sama konsert var hildin í einari kirkju ella betur hóskaði høli, har fólk høvdu meira virðing fyrri tí, sum varð framført, var kon-

Kórleiðarin Jon S. Lotterud sang tveir sera vakrar sangir

sartin á nógv hægrí stigi. Vónandi taka fyrireikararnir, sum í aðrar mátar hava gjørt eitt megnar arbeiði, hetta til eftirtektar, tí frá hálfviri høll og aftureftir hoyrdist meira larmur frá børnunum, sum runnu aftur og fram, enn frá skeiðluttakarunum. Ótrúligt, at so lítil virðing verður sýnd so góðum tónleiki. Undrunnarvert er, at foreldrin at larmandi børnunum einki gjørdi fyrri at fáa ró í høllina. Tað vóru mong, sum av hesum ávum høvdu sjónligar trupuleikar við at hoyra nógv væl.

Men til seinast, eitt herðaklapp til Sangnevndina hjá Heimamissionini fyrri miðvíska arbeiðið, at betra um tónlistina innan missionina. Úrslitið av hesum arbeiðið er, at eitt felagskór við 150 sangarum í øllum aldri, eftir fimm døgum kann syngja so væl sum tað gjørdi.

Nesvíkar Gospel Choir hevur góða framtíð...